

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 62/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., H., zastúpeného B., s. r. o., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžd 208/2011 z 27. marca 2012, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 19/2012 z 15. augusta 2012 v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 19/2012 z 27. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2012 faxom doručená a písomným podaním doručeným ústavnému súdu 29. októbra 2012 doplnená sťažnosť M. H., H.(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného B., s. r. o., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžd 208/2011 z 27. marca 2012 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“), uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 19/2012 z 15. augusta 2012 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) v spojení s opravným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 19/2012 z 27. septembra 2012 (ďalej len „opravné uznesenie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len NS) v postavení odvolacieho súdu v konaní o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu vydal dňa 27. 3. 2012 rozsudok, ktorého vydaniu predchádzalo konanie, ktoré bolo postihnuté závažnými procesnými pochybeniami. Závažné procesné pochybenia obsahoval aj samotný rozsudok...

uvedený rozsudok obsahoval poučenie, že je proti nemu prípustný opravný prostriedok (dovolanie), sťažovateľ – spravujúc sa týmto poučením – napadol porušenia práva na súdnu ochranu na dovolacom súde.

Najvyšší súd v postavení dovolacieho súdu uznesením zo dňa 15. 8. 2012 konanie o dovolaní sťažovateľa zastavil s odôvodnením, že v správnom súdnictve nie je dovolanie prípustné. V predmetnom rozhodnutí dovolací súd nevenoval žiadnu pozornosť poučeniu, ktoré bolo uvedené v rozhodnutí odvolacieho súdu.

Po písomnej žiadosti sťažovateľa o vysvetlenie vydal dovolací súd dňa 27. 9. 2012 „opravné uznesenie“, ktorým „opravil“ odôvodnenie pôvodného uznesenia textom „na nedostatku podmienok konania nemení nič skutočnosť, že Najvyšší súd... poskytol účastníkom nesprávne poučenie...“, ktorý mal z pôvodného textu uznesenia „vypadnúť“ v dôsledku zlyhania výpočtovej techniky.

Rozsudok odvolacieho súdu bol sťažovateľovi doručený dňa 20. 4. 2012.

Uznesenie dovolacieho súdu bolo sťažovateľovi doručené dňa 27. 8. 2012.

Opravné uznesenie dovolacieho súdu bolo sťažovateľovi doručené dňa 8. 10. 2012.

Podľa názoru sťažovateľa lehota na podanie sťažnosti pre porušenie základných ľudských práv a slobôd plynie od právoplatnosti opravného uznesenia dovolacieho súdu, t. j. od 8. 10. 2012.

Civilný procesný poriadok túto situáciu nerieši, nakoľko v konaní pred všeobecnými súdmi nemôže účastníkovi vzniknúť ujma, ak v dôsledku nesprávneho poučenia podá

odvolanie, ktoré nie je prípustné. Ujma by však účastníkovi nepochybne vznikla, ak by v dôsledku nesprávneho poučenia súdu o možnosti dovolania zmeškal lehotu na podanie ústavnej sťažnosti.

Konanie o sťažnosti pre porušenie základných ľudských práv a slobôd podľa ust. § 49 a nasl. zákona č. 38/1993 je výnimočným prostriedkom ochrany práva a v zásade nie je prípustné vtedy, ak sťažovateľ nevyčerpal dostupné opravné prostriedky v konaní pred súdmi alebo inými orgánmi verejnej moci.

Prípustnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v konaní o preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov v Občianskom súdnom poriadku explicitne vylúčená nie je. Občiansky súdny poriadok dokonca v ust. § 250ja ods. 5 nevyklučuje dovolanie, keď pripúšťa možnosť opravných prostriedkov podľa IV. časti OSP, medzi ktoré dovolanie nepochybne patrí. (Hoci je toto ustanovenie v logickom rozpore s ust. § 246c tretia veta OSP.)

Právny názor, podľa ktorého nie je dovolanie v konaní podľa V. časti OSP prípustné bol presadený judikatúrou súdov výkladom ust. § 246c tretia veta OSP, okrem iného aj judikatúrou Ústavného súdu a to z dvoch dôvodov. Jedným dôvodom je právny názor (ktorý zaujíma aj Ústavný súd), že súdne konanie o preskúmaní správnych rozhodnutí je samo osebe preskúmacím konaním a preto nie je potrebné ho preskúmať v ďalšom (dovolacom) konaní. Druhým dôvodom je právny názor (ktorý v danom prípade zaujal aj dovolací súd), že procesný poriadok v ust. § 246c nedáva Najvyššiemu súdu vecnú príslušnosť na prejednanie dovolaní.

V danom prípade sťažovateľ osobitne zdôrazňuje, že v prípade poučenia nachádzajúceho sa v rozhodnutí odvolacieho súdu nejde o „chybu v písaní“ aj keď je toto rozhodnutie plné pochybných ustanovení, ktoré boli pravdepodobne skopírované z úplne iného rozhodnutia vydaného v odlišnej právnej veci. Odvolací súd totiž v bode 52 odôvodnenia svojho rozhodnutia prípustnosť dovolania výslovne zdôvodnil ust. § 250i ods. 2 v spojení s ust. § 250j ods. 5 a čl. 6 ods. 1 OSP Dohovoru o ochrane základných ľudských práv.

Sťažovateľ sa v dôsledku nesprávneho postupu súdu dostal do neistej procesnej situácia, ktorá je v právnom štáte neprípustná. Právny zástupca vykonávajúci zastúpenie mandanta s odbornou starostlivosťou podľa zákona o advokácii nemohol ignorovať

poučenie Najvyššieho súdu a nevyužiť v prospech sťažovateľa mimoriadny opravný prostriedok, ktorý Najvyšší súd pripustil a výslovne zdôvodnil...

Z uvedeného dôvodu sťažovateľ dovolanie podal, pričom dovolací súd konanie o ňom zastavil. Podľa názoru sťažovateľa až právoplatnosťou tohto rozhodnutia je možné konštatovať vyčerpanie všetkých prostriedkov ochrany v konaní pred všeobecnými súdmi a až od právoplatnosti tohto rozhodnutia mohol sťažovať podať sťažnosť na Ústavný súd.

Sťažovateľ sa preto obracia na Ústavný súd so žiadosťou, aby hore uvedení argumentáciu uvážil a zaujal výklad plynutia lehoty na podanie sťažnosti, ktorý je v prospech sťažovateľa, ktorý vzniknutú procesnú situáciu nezavinil a konal v dôvere v správnosť právneho názoru Najvyššieho súdu.»

Sťažovateľ odôvodňuje porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy takto:
«Zásada preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia vyjadrená v ust. § 157 ods. 2 OSP bola porušená nasledovným spôsobom:

Na str. 14 druhý odsek odôvodnenia rozhodnutia súdu, súd uvádza, že sťažovateľ sa „má domnievať, že za ten istý skutok bol už sankcionovaný rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Banskej Bystrici rozhodnutím č. A/2009/000370-32 z 12. 3. 2009 a to odňatím poľovného listka...“ Takýto názor sťažovateľa ako ani žiadny takýto dôkaz nebol v správnom ani súdnom konaní nikdy vykonaný. Sťažovateľ nebol a nie je členom žiadneho poľovného združenia, nebol za výkon poľovného práva nikdy v správnom konaní postihnutý a nikdy na akúkoľvek sankciu uloženú Obvodným lesným úradom nepoukazoval. Odôvodnenie rozhodnutia súdu sa v danom ohľade zakladá na nepreukázanom skutkovom stave, navyše je zmätočné a nepreskúmateľné.»

Zároveň sťažovateľ odôvodňuje porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy takto:

«Odvovací súd na pojednávaní dňa 27. 3. 2012 prejednal vec v neprítomnosti sťažovateľa a ako aj jeho právneho zástupcu s nasledujúcim odôvodnením:

- účasť advokátskeho koncipienta nepripustil na základe Uznesenia č. 14 Predsedníctva SAK zo dňa 7. 11. 2006, na základe ktorého – v záujme zabezpečenia

poskytovania kvalifikovanej právnej pomoci – advokátsky koncipient nesmie zabezpečovať pred Najvyšším súdom SR;

- účasť advokátskeho koncipienta nepripustil aj z dôvodu podľa § 25 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 OSP, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu podmienka povinného zastúpenia advokátom v konaní podľa V. časti OSP nie je splnená zastúpením advokátskym koncipientom

- z predloženého splnomocnenia nevyplýva jasný prejav vôle nechať sa zastupovať advokátskym koncipientom

- účasť sťažovateľa na pojednávaní odvolací súd odmietol z neznámych dôvodov, pričom toto svoje rozhodnutie nijako neodôvodnil...

1. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Sťažovateľ sa obracia na Ústavný súd, aby v rozsahu svojej právomoci posúdil viazanosť súdu Slovenskej republiky uznesením orgánu záujmovej samosprávy, ktorým je SAK. Podľa názoru sťažovateľa uznesenia SAK nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktorými je súd v konaní viazaný.

2. Výslovným účelom predmetného rozhodnutia SAK je – zabezpečenie poskytovania kvalifikovanej právnej pomoci. Žiadny iný účel tohto uznesenia nie je sťažovateľovi známy. Sťažovateľ sa v tomto ohľade obracia na Ústavný súd, aby posúdil, či sa tento účel naplnil tým, že súd vec prejednal bez prítomnosti advokátskeho koncipienta a bez prítomnosti sťažovateľa.

Podľa názoru sťažovateľa jediným subjektom, ktorý by mohol namietat' porušenie predmetného uznesenia SAK je samotný sťažovateľ. Súd týmto rozhodnutím záujmovej korporácie nemôže byť viazaný a najmä nemôže toto uznesenie – ktoré je výlučne v záujme zastúpeného účastníka konania – zneužiť na to, aby procesné postavenie tohto účastníka zhoršil...

Podľa § 250a OSP sťažovateľ nemusí byť zastúpený advokátom vo veciach priestupkov. Ide o výnimku zo všeobecného pravidla povinného právneho zastúpenia v konaní o preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov. Ak nie je dané obligatórne zastúpenie advokátom, nie je zřejmé, na základe čoho súd aplikáciou ust. § 25 ods. 3

v spojení s usta. § 246c ods. 1 OSP dospel k názoru, že nie je možné zastúpenie advokátskym koncipientom. V danej veci sťažovateľ nemusel mať žiadne právne zastúpenie – sťažovateľ preto Ústavný súd žiada, aby posúdil, či nepripustenie zastúpenia advokátom konajúcim prostredníctvom advokátskeho koncipienta bolo v súlade s právom účastníka na spravodlivé súdne konanie. Súčasne, ak sťažovateľ nemusel mať žiadne právne zastúpenie, nie je zrejmé na základe čoho odvolací súd uprel sťažovateľovi právo konať pred súdom a nepripustil účasť na pojednávaní jeho samotného...

Ak mal odvolací súd pochybnosť o prejave vôle sťažovateľa nechať sa zastupovať advokátom a na základe poverenia aj advokátskym koncipientom, mal súd nepopierateľnú možnosť zistiť vôľu sťažovateľa priamo na pojednávaní, na ktoré sa sťažovateľ osobne dostavil. Súd však namiesto toho neumožnil sťažovateľovi účasť na pojednávaní a súčasne neumožnil účasť ani advokátskemu koncipientovi dôvodiac, že „prejav vôle sťažovateľa nie je dostatočne jasný“. Súd týmto postupom jednak odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom a súčasne porušil zásadu ústnosti konania, pričom obe zásady patria medzi základné zásady súdneho konania.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sžd/28/2011 dňa 27. 3. 2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sdo/19/2012 zo dňa 15. 8. 2012 v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sdo/19/2012 zo dňa 27. 9. 2012 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd predmetné rozhodnutia zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh (sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu. Uviedol, že na základe poučenia uvedeného v rozsudku, z ktorého vyplývalo, že proti rozsudku najvyššieho súdu je prípustné dovolanie, dovolanie podal a uznesením najvyššieho súdu v spojení s opravným uznesením najvyššieho súdu bolo konanie o dovolaní zastavené. Zastavenie dovolacieho konania najvyšší súd odôvodnil tým, že v správnom súdnictve dovolanie nie je prípustné. Sťažovateľ uviedol, že lehotu na podanie sťažnosti považuje za zachovanú, pretože sa spravoval nesprávnym poučením najvyššieho súdu o možnosti podať dovolanie.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku sa považuje ústavná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie tejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09).

V súlade s uvedenou judikatúrou a vzhľadom na to, že najvyšší súd sa nezaoberal meritórnym preskúmaním rozsudku najvyššieho súdu na základe sťažovateľom podaného dovolania (konanie o ňom bolo zastavené pre nedostatok právomoci najvyššieho súdu na rozhodnutie), bola zachovaná aj lehota na podanie sťažnosti proti rozsudku najvyššieho súdu.

Sťažovateľ vidí porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu v tom, že rozhodnutie najvyššieho súdu je podľa neho nepreskúmateľné, zmätočné a zakladá sa na nepreukázanom skutkovom stave z dôvodu, že najvyšší súd v ňom uvádza, že sťažovateľ sa „*má domnievať, že za ten istý skutok bol už sankcionovaný rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Banskej Bystrici rozhodnutím č. A/2009/000370-32 z 12. 3. 2009 a to odňatím poľovného lístka...*“, pričom sťažovateľ nie je a nebol členom poľovného združenia.

Po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že najvyšší súd v jeho odôvodnení v súvislosti s aplikáciou zásady „ne bis in idem“ poukázal na svoj skorší rozsudok sp. zn. 1 Sžr 56/2011 z 31. januára 2012, z ktorého časť citoval, pričom aj veta o odňatí poľovného lístka, na ktorú sťažovateľ poukazuje, je súčasťou citátu z rozsudku sp. zn. 1 Sžr 56/2011. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku iba poukázal na iný rozsudok najvyššieho súdu, kde išlo obdobnú vec, ako bola sťažovateľova, kde bol však účastník konania sankcionovaný odňatím poľovného lístka.

Je preto potrebné konštatovať, že tvrdenie sťažovateľa o tom, že najvyšší súd rozhodnutie založil na tom skutkovom stave, že sťažovateľ je členom poľovného združenia a bol mu odňatý poľovný lístok, je mylné, a preto je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Podľa sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tiež tým, že najvyšší súd nepripustil účasť advokátskeho koncipienta na pojednávaní konanom na najvyššom súde 27. marca 2012 a účasť sťažovateľa odmietol z jemu neznámych dôvodov.

Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa postupu najvyššieho súdu, ktorý nepripustil účasť advokátskeho koncipienta na pojednávaní konanom na najvyššom súde 27. marca 2012, ústavný súd uvádza, že táto nemôže mať ústavno-právnu relevanciu.

Z požiadavky materiálneho právneho štátu vyplýva, že ústavný súd nemá právomoc vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa, ktorý sa so sťažnosťou obráti na ústavný súd výlučne v dôsledku formálneho nerešpektovania procesno-právnej normy. Právomoc ústavného súdu vysloviť, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa pred všeobecným súdom, je daná len v tom prípade, ak v dôsledku porušenia procesnej normy všeobecným súdom nebolo umožnené účastníkovi konania ovplyvniť výsledok konania o veci, s ktorou sa sťažovateľ na všeobecný súd obrátil. O takýto prípad však vo veci sťažovateľa nejde.

Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by na pojednávaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu, resp. jeho advokátskeho koncipienta predniesol v prípade, že by mu bolo umožnené sa ho zúčastniť. Doručenie listín do spisu krátkou cestou najvyšší súd advokátskemu koncipientovi na základe jeho žiadosti umožnil. Ani žalovaný sa pojednávania na najvyššom súde nezúčastnil, a preto nebolo potrebné, aby sa sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca vyjadrili k jeho prípadným prednesom na pojednávaní. Sťažovateľ sa k odvolaniu podanému žalovaným vyjadril podaním zo 16. mája 2011, pričom listiny, ktoré advokátsky koncipient najvyššiemu súdu na pojednávaní krátkou cestou doručil, musel mať sťažovateľ k dispozícii už v čase, keď koncipoval vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, a mal tak možnosť uviesť, čo má byť týmito listinami preukázané. Zároveň je potrebné poukázať na to, že sťažovateľ (s výnimkou argumentácie o tom, že bol najvyšším súdom označený za člena poľovného zväzu, a s ktorou sa ústavný súd vysporiadal) ani neuvádza žiadne skutočnosti, ktorými by spochybňoval samotný rozsudok najvyššieho súdu. Najvyššiemu súdu je možné vytknúť, že sťažovateľovi poskytol nesprávne poučenie o možnosti podať proti jeho rozsudku dovolanie, avšak takéto pochybenie nemá vzhľadom na konkrétne okolnosti ústavnú relevanciu.

Vzhľadom na uvedené nie je možné postup najvyššieho súdu, ktorým nepripustil účasť advokátskeho koncipienta na pojednávaní konanom na najvyššom súde 27. marca 2012, považovať za taký, ktorým by bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to ani v prípade, ak by postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu procesných noriem upravujúcich zastupovanie účastníka konania pred všeobecnými súdmi.

Sťažovateľ tiež tvrdí, že na pojednávanie sa osobne dostavil a najvyšší súd mu neumožnil účasť na pojednávaní ani nezistil, aká je jeho vôľa – či súhlasí s tým, aby bolo zastúpenie prenesené na advokátskeho koncipienta.

Podľa zápisnice sp. zn. 1 Sžd 28/2011 o pojednávaní konanom na najvyššom súde 27. marca 2012 (ďalej len „zápisnica“), ktorú si ústavný súd vyžiadal z najvyššieho súdu, sťažovateľ ako navrhovateľ nebol na začiatku pojednávania prítomný a zo zápisnice ani

nevyplýva, že by sa sťažovateľ do pojednávacej miestnosti dostavil v priebehu pojednávania.

Pokiaľ sa sťažovateľ skutočne v pojednávacej miestnosti nachádzal a najvyšší súd odmietol jeho účasť na pojednávaní, mal možnosť ako účastník konania podľa § 40 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku navrhnúť doplnenie zápisnice, resp. namietať jej znenie. Ak by najvyšší súd odmietol jeho návrhy na doplnenie zápisnice, resp. jeho námietky proti zneniu zápisnice priamo na pojednávaní, mohol tak urobiť písomne po skončení pojednávania. Ak takýmto spôsobom sťažovateľ ako účastník konania nepostupoval, ústavný súd nemá dôvod znenie zápisnice, z ktorej vyplýva, že na pojednávaní sťažovateľ nebol prítomný, spochybňovať.

Z uvedených dôvodov nemožno na základe jednostranných tvrdení sťažovateľa o tom, že mu najvyšší súd neumožnil účasť na pojednávaní, vysloviť porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 uznesením najvyššieho súdu v spojení s opravným uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tiež uznesením najvyššieho súdu v spojení s opravným uznesením najvyššieho súdu. Namietané porušenie základného práva však v samotnej sťažnosti ničím neodôvodňuje a ani netvrdí, že uznesením najvyššieho súdu bolo jeho základné právo porušené, keď v podstate iba argumentuje, prečo mu s ohľadom na nesprávne poučenie uvedené v rozsudku najvyššieho súdu o možnosti podať proti nemu dovolanie ostala zachovaná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu. Ako už bolo uvedené, ústavný súd sťažovateľovu argumentáciu o zachovaní lehoty na podanie sťažnosti proti rozsudku najvyššieho súdu akceptoval a neodmietol ju ako oneskorene podanú, ale o nej meritórne rozhodol.

Vzhľadom na uvedené a skutočnosť, že ústavný súd nemá dôvod odchyliť sa od svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej v správnom súdnictve dovolanie nie je prípustné, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2013